

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 62/2021
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић чланова већа, у парници тужиоца "Војин Поповић" НД ДОО из Новог Пазара, против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ - Огранак ЕПС снабдевање са седиштем у Београду, ради накнаде за коришћење туђе ствари и чинидбе, решавајући сукоб надлежности између Основног суда у Новом Пазару и Привредног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 11.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору **СТВАРНО И МЕСНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Привредни суд у Београду.

Образложење

Основни суд у Новом Пазару се, решењем П 1310/20 од 03.11.2020. године, огласио стварно и месно ненадлежним за решавање овог спора и по правноснажности тог решења предмет је уступио Привредном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Привредни суд у Београду не прихвата надлежност. Тај суд не оспорава да је за суђење у овом спору стварно надлежан привредни суд, али сматра да није месно надлежан јер између странака постоји спор о коришћењу непокретности - трафо станице у месту Пазариште, Општина Нови Пазар, због чега је за суђење месно надлежан Привредни суд у Краљеву на чијем подручју се непокретност налази.

Решавајући настали сукоб надлежност, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова и члана 22. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је за суђење у овом спору стварно и месно надлежан Привредни суд у Београду.

У конкретном случају постоји спор између два привредна субјекта, па је зато на основу члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за суђење стварно надлежан привредни суд, без обзира на правну природу спора.

Тужба се по правилу подноси суду који је опште месно надлежан (члан 38. ЗПП) а то је, у случају када је тужено правно лице, суд на чијем се подручју налази његово седиште према извештају Агенције за привредне регистре (члан 40. став 2. ЗПП). Одступање од тог правила предвиђена су одредбама Закона о парничном поступку којим је уређена посебна - изберива или искључива месна надлежност. Тако

је одредбом члана 51. став 1. тог закона прописано искључива месна надлежност суда на чијем се подручју налази непокретност за спорове о праву својине и другим стварним правима на непокретности, спорове због сметања државине на непокретности и спорове из закупних односа на непокретности.

Поднета тужба садржи два кумулативно постављена тужбена захтева (члан 197. став 1. ЗПП). Ниједан од тих захтева није стварно правне природе. Први тужбени захтев је облигациони захтев за исплату накнаде за коришћење туђе ствари (члан 219. Закона о облигационим односима), а другим тужбеним захтевом тужилац тражи да се обавезе тужени на извршење одређене чинидбе, па зато у овом спору нема места примени члана 51. став 1. ЗПП.

Због тога је за суђење у овом спору стварно (члан 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова) и месно (чланови 38. и 40. став 2. ЗПП) надлежан Привредни суд у Београду.

Сходно изложеном, на основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић